

Борімося за справедливість!
Викриваймо зло - переможемо!

Вісник

Малозахищених

№ 6(39)
16-31
Березня
2005 р.

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених, надання юридичних консультацій

Загальнодержавна інформаційна громадсько-політична газета. Засновник ГО "З'єднання борців "За справедливість"

Всеукраїнське Об'єднання Громадських Організацій „ПОСТУП”

ПРЕС – РЕЛІЗ Контакти: Олександра Маркевич, (03244) 3-57-62, тел. (факс) : (03244) 3 – 57 – 62, e-mail: amagliona@dr.lv.ukrtel.net

„ПОСТУП” ПОРОДЖУЄ ЗМІНИ У СУСПІЛЬНОМУ ЖИТТІ

Слово „поступ” означає спрямований усвідомлений рух уперед задля досягнення мети. Саме таку назву отримало новостворене об'єднання громадських організацій.

Так, 24-25 березня 2005 року у Києві відбулася установча конференція зі створення Всеукраїнського об'єднання громадських організацій (ВОГО „ПОСТУП”), на якій були

представлені делегати із сімнадцяти областей України.

Досвідчені та інституційно спроможні громадські організації вирішили об'єднатися задля координації та консолідації спільних зусиль, спрямованих на:

- посилення ефективності захисту прав громадян;
- лобювання прийняття рішень із соціально-правового захисту незахище-

них верств населення;

– посилення участі громадськості у контролі за діями влади та органів самоврядування;

– вироблення і впровадження спільних стандартів надання послуг громадянам та іншим громадським організаціям;

– взаємообмін інформаційними продуктами та їх мережеве поширення.

Серед членів новоутвореного об'єднання – потужні організації місцевого, регіонального та всеукраїнського рівнів, значна частина яких працює у третьому секторі вже понад 10 років.

Об'єднавши свої зусилля, сьогодні вони можуть бути впливовою силою, потенціал якої сприятиме незворотності демократичних перетворень в Україні.

Правління ВОГО „ПОСТУП”

“ПОСТУП” - ЦІЛЕСПРЯМОВАНИЙ РУХ УПЕРЕД

Однією з ознак демократичності суспільства є сильні, професійні та дієві

посилення їхньої діяльності, налагодження партнерських стосунків. Ця ідея переросла у рішення створити Всеукраїнське об'єднання громадських організацій “Поступ”.

Два дні роботи у Києві були плідними. Після обговорення та затвердження Статуту, обрання керівних органів ВОГО “Поступ” делегатами було намічено основні стратегічні напрямки роботи новоствореного об'єднання. Це і громадська провісита, удосконалення та лобювання законів, спрямованих на

ним є напрямок моніторингу виборів 2006 для запобігання політичних реваншів. Пріоритетними для “Поступу” є також напрямки діяльності із розвитку соціального бізнесу, лобювання інтересів підприємців та фермерів, створення нових робочих місць. Не менш важливим моментом, на думку делегатів, є моніторинг становлення та розвитку III сектору (законодавча база, доступ до інформації, професійність та якість виконуваних проєктів, конкурентноздатність об'єднань, що мають статус всеукраїнських), впливу громадських організацій на розвиток суспільства. Не менш важливою проблемою є організація та здійснення системного професійного контролю за прийняттям рішень влади усіх рівнів.

Зустріч давніх друзів, партнерів, що працюють у громадському секторі, ще раз підтвердила: в Україні є вже чимала когорта організацій, котрі мають вже напрацьовані і потужний інституційний ресурс, і достатній досвід (окремим організаціям уже понад десять років), і повні скрині ідей, які ще належить реалізувати. А робити це, звичайно, легше спільно, помноживши свої зусилля. У Всеукраїнське об'єднання згуртувалися різні організації: місцеві, регіональні, всеукраїнські, котрі

здатні вирішувати надзвичайно широкий спектр проблем сьогодення, але всі вони – за поступ – усвідомлений, спрямований рух уперед задля досягнення мети.

конструктивні обговорення

громадські організації (ГО). Помаранчевий народний зрух викликав цілу лавину суспільних прогресивних змін, які, звичайно, не оминули і неурядові організації, що окреслили для себе нові обрії діяльності та завдань.

Так, 24-25 березня 2005 року у Києві відбулася установча конференція зі створення Всеукраїнського об'єднання громадських організацій “Поступ”, на яку прибули делегати із 17 областей України.

Варто зазначити, що ідея проведення цієї установчої конференції має свою історію. Ще у червні минулого року ГО з різних кутків України зібралися задля обговорення рішення про об'єднання спільних зусиль організацій,

робота в окремих групах

соціально-правовий захист найбільш незахищених верств населення. Актуаль-

робота завершена, ставляться останні підписи

До речі, до Правління об'єднання увійшли представники різних регіонів України, зокрема, головою Правління став дрогобичанин – Олександр Магльона, а членом Правління – подоляннин Ана-толій Войтко.

Олександр Магльона
голова Правління ВОГО
“ПОСТУП”

вул. М. Грушевського, 64, 82100,
м. Дрогобич
38 (03244) 290-40, 357-62
amagliona@dr.lv.ukrtel.net

ХТО РОЗБУДИТЬ МІСТО

Наприкінці березня у Нетішині відбулися дві події? про які писали і показували місцеві ЗМІ. То ж ми їх не описуємо, а лише деякі деталі, що найбільш вразили мало-захищених. На зустрічі голови міста з персоналом ХАЕС, Микола Панасюк бідкався про те, що після пуску другого блоку у місті **безробіття зросло на 75%!!!**

Чому ми підкреслюємо цю цифру? Ще й року не пройшло, як усі ЗМІ від влади (особливо обласної і Нетішини) з подачі тієї ж ХАЕС тишили нетішинців, що пуск другого енергоблоку збільшить кількість робочих місць. Газети ЗБЗС ВМ та ГІ писали – кричали: не вірте, люди, – біда буде! Повірили, і не тому що вірили, – ні! Тому, що надіялися: а може, мене обмине. Декого обминуло, дехто, дійсно, роботу отримав, навіть квартиру, але це одиниці. А тисяча – позбулася засобу на існування! Хто їх до цьо-

го довів? На нашу думку, це спланована злочинна акція з метою завести в бруд населення міста, принести в жертву, обездолити тисячу сімей, щоб нажитися на мільйонах, які безконтрольно (за повідомленнями у ЗМІ прокуратури) обертаються на ХАЕС. То ж, було б справедливо, якби СБУ і прокуратура вивчили це питання, виявили отих відомих зафіксованих у ЗМІ брехунів і притягнули їх до відповідальності за страждання тисячі сімей. Зобов'язали би винних компенсувати нанесену їм матеріальну і моральну шкоду та забезпечили (не нижче того, що було) працевлаштування. Чому найбагатше в місті підприємство має право безкарно обманним шляхом розвиватися, створюючи проблеми для міста? А потім, за допомогою вірних служак ХАЕС, а не місту і виборцям – робити вигляд, що піклується про місто? Є

продовження на 3 стор.

ОБ'ЄДНАЛИСЯ ОСНОВНІ ЛАНКИ ПРОГРЕСИВНОГО РУХУ

Створенням ВОГО “ПОСТУП” збулася мрія багатьох громадських організацій. Нарешті створене загальноукраїнське утворення ГО, спроможне втілити мету про здобуття такої політичної підтримки, яка дозволила б одержати перемогу в питаннях, що становлять предмет спільної зацікавленості. Завдяки цьому об'єднанню людей і ресурсів, стає можливим одержання важливих перемог у спірних питаннях громад з владою, рішення яких вимагають значних людських та фінансових ресурсів. Посилиться результат зусиль окремих організацій, виконувана ними робота стане ефективнішою. Розширяться масштаби впливу окремих організацій, є можливість працювати над проблемами держави, а це більш

захоплююче і значніше.

Анатолій Войтко - член
правління ВОГО “ПОСТУП”
Від редакції. З вище наведених публікацій читач зрозумів, що на Хмельниччині і Рівненщині в особі ЗБЗС діє тепер же й осередок ВОГО “ПОСТУП”.

Оскільки газета ВМ є загальнодержавною, то в наступнім номері ми опублікуємо координати решти засновників та інші матеріали, які повніше пояснюватимуть суть цього об'єднання і важливість для сприяння громадському рухові в Україні, бо маємо певність, що багато читачів (представників інших ГО) забажають мати інформацію з перших уст, щоб стати членом ВОГО “ПОСТУП”.

Фальшивка з важкими наслідками

Навесні 1938 року мешканців села Лонок охопила паніка. В село глухими ногами раз за разом стали приїжджати з Волочиська енкавеєсівці. Влаштували то в одній, то в іншій хаті обшуки, після завершення яких забирали з собою їх господарів. Першим заарештували голову сільради Івана Гасюка, потім — учителя Василя Олійника, коваля Григорія Шашковського. Згодом у Волочиськ під охороною повезли рядових кол-госпників Євдокима Глуговського і Миколу Заєця, наступної ночі — Миколу Шашковського.

Та на цих шістьох арешти не закінчилися, минуло небагато часу, як енкавеєсівці забрали голову колгоспу Адама Барановського, завідуючого сільською школою Петра Штанька, ветсанітара Михайла Мейхера, пізніше — другого коваля Войтка Барановського, залишивши колгосп без таких важливих спеціалістів напередодні весняної сівби. А ще через кілька днів приїхали за колгоспним комісаром Андрієм Горбачем.

Про причини арештів енкавеєсівці нікому нічого не говорили, а запитувати їх ніхто з лончан не наважувався. Селяни висловлювали різні догадки, з уст в уста пошепки передавалися чутки, одна від одної дивовижніші. Де там було знати людям, що то виконувалася категорична вимога новоспеченого начальника управління НКВС по Кам'янець-Подільській області Івана Жабреєва форсувати реалізацію наказу НКВС СРСР № 00185 від 11 серпня 1937 року. В ньому нарком Микола Єжов ставив завдання *“розгромлення антирадянської роботи польської розвідки й диверсійно-повстанської нізівки ПОВ — польської організації військової”*. До наказу додавався лист, в якому керівник всесоюзного карально-репресивного відомства “викривав” нечувані злочини *“фашистсько-повстанської й терористичної діяльності польської розвідки в СРСР”*.

Не міг не знати Єжов, що у 1937 році в Україні така організація, як ПОВ, не існувала. Але ж не достовірність фактів чи подій цікавила людину, яку призначили саме для того, щоб вона під будь-якими приводами розгорнула “великий терор” в країні. Тому й потрібні були міфи про широко розгалужену в СРСР мережу “шкідницьких”, “терористичних”, “шпигунських” організацій.

Не злічити, скільки брудних провокацій на рахунок сталінських репресивно-каральних органів. Вони прославилися “умінням” вигадувати різного роду фальсифіковані підпільні антирадянські організації, які начебто загрожували існуванню “держави робітників і селян”, прагнули перешкодити будівництву соціалізму в СРСР, повернути дожовтневі капіталістичні порядки. Під цим приводом і здійснювався в*країні масовий терор. Винищувалися сотні і сотні тисяч людей, зарахованих енка-веєсівцями до потенційних ворогів існуючого ладу. З неприкритим цинізмом про це говорив один з найкривавіших поплічників Сталіна Лаврентій Берія: *“Ворог народу не тільки той, хто шкодить, а й той, хто сумнівається в правильності лінії партії. А таких серед нас ще багато, і ми повинні їх ліквідувати...”*.

Репресії здійснювалися в інтересах великої купки людей, очолюваних Сталіним, які наприкінці двадцятих років зуміли узурпувати всю владу в Радянському Союзі і прагнули навечно закріпити її за собою. Але після страшного голоду 1932-1933 років у традиційно багатих хлібом регіонах помітно похитнулися позиції кремлівської верхівки, зокрема, підупав, здавалось би, абсолютний авторитет самого Сталіна. Він втратив в очах радянських людей штучно створений ореол “мудрого вчителя”, “далекоглядного вождя”, “продовжувача безсмертної ленінської справи”. Тому масштаби політичних репресій, які й у той час були немалими, вже перестали задовольняти Сталіна і його оточення.

В Кремлі було вирішено ініціювати подальше кількісне збільшення репресій, щоб у такий спосіб якнайшвидше покінчити з опозицією, яка значно зміцніла на початку тридцятих років, придушити будь-яке інакомислення в більшовицькій партії і радянському народі, залякати усіх не-задоволених існуючим режимом, його внутрішньою політикою. Знайшовся й зручний привід для посилення терору: вбивство в Ленінграді С.М.Кірова. Винним у цьому злочині М.С.Хрущов вважав самого Сталіна. Та причетність диктатора до вбивства досі не доведена: сліди злочинців надійно заховані.

Здійснений замах на одного з видних діячів ВКП(б) і радянської держави дав

НЕЗАСУДЖЕНИЙ ГЕНОЦИД

Продовження публікації витягів матеріалів з книги „Великий терор на Хмельниччині” (видання друге, доповнене і виправлене) авторів В.А.Дмитрик Л.А.Савицький та ін. Очікуємо, що з часом читач відгукнеться на цю публікацію, а після закінчення відгуків опрацюємо і теж опублікуємо. Початок в номері ВМ1(34) від 1-15 січня 2005р.

поштовх для подальшого нагнітання в країні атмосфери загальної озлобленості до “ворогів народу”, яких нищпорки НКВС уміли “знайти” всюди — в містах і селах, в трудових колективах, учбових закладах, наукових установах, військових частинах, в державних і господавських структурах. Швидкий розправі з підозрілими у нелояльності до верховного правителя сприяла постанова Президії ЦВК СРСР *“Проході введень справ по підготовці або здійсненню терористичних актів”*. Була вона прийнята в день загибелі С.М.Кірова, 1 грудня 1934 року. Постановою передбачався спрощений підхід до розслідування політичних злочинів. Такі справи мали завершуватися не більше, як за десять днів, розглядатися без участі прокурора і адвоката. Не дозволялося подавати касації на прийняті судові рішення і прохання про помилування. Вища міра покарання — розстріл виконувався одразу ж після оголошення засудженому вироку. Коток репресій покотився по всьому Радянському Союзу. Та з особливою жорстокістю він пройшовся по Україні. Проти тисяч і тисяч чесних громадян висувалися безпідставні звинувачення. Одна за одною стали “викриватися” в республіці антирадянські організації під різними гучними назвами. Одним із таких енкавеєсівських міфів і була “Польська організація військова”.

Щоб вигадати цю фальш, “сценаристам” з НКВС не потрібно було дуже напружувати свою уяву. Вони просто-напросто використали назву організації, яку Юзеф Пілсудський створив на початку першої світової війни з метою патріотичного виховання польської молоді, підготовки її до боротьби за незалежність Польщі⁵. Та вже в 1917 році ПОВ була переорієнтована ним на залучення до справи визволення рідної країни від емігрантських мас, розсіяних по території України і Росії. Невдовзі після цього ПОВ перетворилася у військовий орган польського командування, що діяв на Україні і займався шпигунством, диверсіями і організацією пропольських сил. Та вже в січні 1920 року мережу ПОВ на Україні було виявлено і повністю ліквідовано. Отож вести про неї мову вже не було чого. Але ця міфічна “організація”, відтворена в 1934 році в енкавеєсівській уяві, стала зручною ширмою, під прикриттям якої чинилися репресії проти поляків, які жили на Україні.

Серед заарештованих по справі ПОВ було немало подолан, зокрема, голова Вінницького облвиконкому О.Л.Триліський. Його 4 липня 1934 року на пленумі ЦК КП(б)У було виключено з партії і виведено зі складу членів ЦК як “викритого ворога народу”.

Міф про “Польську організацію військову” ще раз було відтворено у 1937 році, коли Сталін ініціював новий сплеск репресій. Відтворено у значно більших масштабах. Тільки на Поділлі у належності до ПОВ було звинувачено тисячі людей. Енкавеєсівці створювали видимість, що ця “організація” має широко розгалужену мережу. Вони в багатьох містах і селах “виявляли” різні “команди” і “бойки”.

У згадуваному Волочиському районі енкавеєсівці “викрили” функціонування таких “команд” не тільки в Лонках, а й у ряді інших сіл. Наприклад, у Користовій звинувачення у належності до “бойки ПОВ” пред’явили бригадиру місцевого колгоспу Володимиру Поліщуку, працівникам Волочиського цукрозаводу Івану Кенсу і Владиславу Патрилу, а також інспектору райфінвідділу Івану Поліщуку. Ніякі виправдання людей про те, що вони не тільки не займалися контрреволюційною роботою, а й навіть не чули про таку організацію, до уваги не бралися. Слідчі Усатенко, Басін, Сауляк та інші кати від НКВС шляхом фізичного і морального тиску примусили арештованих “зінатися” у скоєнні злочину проти радянської влади. Справу було передано “трійці” УНКВС по Кам’янець-Подільській області. Вирок був суворим — розстріл. До розстрілу були засуджені і їхні земляки лонківчани. Фабрикацію справ сталінські опричники поставили на широку ногу. З усіх міських і районних відділень в обласне управління НКВС доповідали, що й

вони “викрили” учасників ПОВ. Про кілька таких “голосних” справ, зокрема, інформували своє обласне начальство прокурівські енкавеєсівці. Вони “виявили” організацію ПОВ, у складі якої “перебували” 64 чоловіки — в основному жителі села Гречани, що біля Проскурова. Кілька чоловік було розстріляно за “участь” у цій організації в самому Проскурові, а також в сусідніх селах Малашівці, Шаровечка і Ружична. В числі арештованих були голови трьох колгоспів, голова Малашовецької сільради, директор дослідної станції лікарських рослин, бригадири, ковалі, іздові, різноробочі. А очолював їх не хто інший, як секретар парторганізації гречанського колгоспу Іван Рушковський, який проходив по іншій справі. Слідчі Ярошенко, Стадніков, Береза та інші затратили багато зусиль, поки примусили заарештованих підписати протоколи про “зінання”. Фінал цієї історії сумний — усіх шістдесятьох чотирьох було розстріляно.

Не уникнув кулі в енкавеєсівському підвалі й Рушковський. Його судила “трійка” при УНКВС разом з іншими сорочка дев’ятьма “активними учасниками” ПОВ. До цієї групи енкавеєсівці включили багатьох керівників районних і сільських організацій, працівників освіти і культури, господарських керівників. Дехто з них навідріз відмовлявся “каятися” у вигаданих гріхах. До таких вживали фізичних заходів. По три-п’ять діб тривали безперервні допити вчителя Григорія Кульчивця, начальника ДЕУ-647 Йосипа Шаповалова, завідуючого Кам’янець-Подільського електростанцією Івана Томаржевського¹⁰. Але сили у в’язнів і слідчих були нерівні. Свого добилися останні. І “трійка” УНКВС винесла усім п’ятдесяти невинним людям один присуд — розстріл.

Так само наполегливо добивалися слідчі Проскурівського відділення НКВС Богдановський, Виходець, Немировський, Черначенко, Береза, Стадніков та Ярошенко визнання арештованими вини в справі ще однієї контрреволюційної організації. Зокрема, 29 жителів Проскурова та приміських сіл змушені були “визнати” свою участь у ПОВ¹¹. І теж завершили життєвий шлях у підвалі міського відділення НКВС.

Справи на так званих учасників ПОВ не можна спокійно читати: все в них суперечить здоровому глузду. Навіть не юристам одразу ж випадає у вічі, що звинувачувалися заарештовані у різних “гріхах” проти держави голосливо, без будь-яких підстав. Слідчі зовсім не задовали собі клопоту шукати докази вини, щоб хоч якось аргументувати звинувачення, які пред’являли підозрілому у ворожості до радянської влади. Вони просто казали: *“нам відомо, що ви проводите контрреволюційну роботу”* або *“слідство має докази, що ви займаєтеся антирадянською агітацією”*. І вимагали, щоб заарештований це визнав. А коли людина не витримувала тиску, який чинили на неї слідчий чи слідчі, і “визнавала”, що вона дійсно винна, то справа вважалася завершеною. Адже визнання людиною своєї вини, з легкої руки обер-ката, сиріч генерального прокурора СРСР А.Я.Вишинського, тодішнього юриспруденцією вважалася головним доказом ворожої діяльності заарештованого. Справа після цього скеровувалася у суд, роль якого виконували різного роду позасудові інстанції — “двійки”, “трійки”, “особливі наради”...

Показова у цьому відношенні справа заарештованого у квітні 1938 року машиніста паротяга залізничної станції Кам’янець-Подільський П.В.Шуварського. Його звинуватили у належності до підпільної анти-радянської організації ПОВ. Підданий тиску слідчих, через місяць після того, як був вкинтий у енкавеєсівський застінок, Шуварський змушений був визнати свою причетність до ПОВ. Згодом дав свідчення, що до цієї організації його завербував робітник депо станції Кам’янець-Подільський П.І.Розборський. 20 вересня того ж року “трійка” при управлінні Київського облуправління НКВС засудила Шуварського до розстрілу. Вирок виконали через тиждень. В той же час Розборського енкавеєсівці не чіпали. А у 1965 році, при повторному слідстві, він свідчення Шуварського не підтвердив. Заявив, що ніколи до антирадянських організацій не вступав і нікого до них не вербував. В

архіві управління Служби безпеки України по Хмельницькій області зберігаються сотні слідчих справ, заведених на подолан, які начебто були причетними до ПОВ. Навіть побіжне знайомство з цими справами переконає у безвинності репресованих людей. Заарештованим висувалися прямо такі сміхотворні звинувачення. Наприклад, обліковець колгоспу села Яхнівці Волочиського району Г.І.Бродський за “завданням ПОВ” шкодив тим, що *“заплутував облік”* у своєму господарстві. Бригадир рілльничої бригади колгоспу села Малий Лазучин Базалійського району С.П.Петровський *“затягував строки польових робіт, не очищав від бур’янів посіви, не бдав про ремонт сільськогосподарського інвентаря”*. Шофер колгоспу села Курганівка Грицівського району В.І.Пільх¹⁵ винен у тому, що *“возив на заготзерно вологе зерно”*, а при транспортуванні цукрових буряків губив по дорозі корені. Колгоспник колгоспу села Кузьків того ж Грицівського району В.Л.Калиновський *“збирав відомості про кількість коней і підвід у господарстві”*. Слюсар вагоноремонтного парку залізничної станції Ярмолинці М.М.Палашевський *“погодився у випадку війни здійснити диверсійний акт”*, машиніст Проскурівського крупзаводу С.А.Ігнат *“мав завдання на випадок війни зрівнати локомотив”*, інспектор Старокостянтинівського райвно Ф.С.Осташевський збирав *“відомості про грамотність населення району”*. Саме за ці “провини” й були люди засуджені “трійкою” УНКВС по Кам’янець-Подільській області до “найвищої міри покарання”, тобто до розстрілу.

Багато працівників НКВС прагнули зробити кар’єру, виявляючи особливу активність у пошуку “ворогів народу”. Так, дуже прагнув відзначитися начальник оперативно-слідчої групи того ж Проскурівського відділення НКВС Самогородський. Він “виявив” у Старокостянтинівському районі “команду ПОВ” у складі 21 бойовика. Однак у ході “слідства” ніяких доказів вини цих людей добуто не було. Протоколи допитів заповнені загальними фразами, звинувачення побудовані виключно на визнаннях своєї вини заарештованими та обмовах один одного. Виходить, що всі вони один одного вербували, один одному давали завдання у проведенні “контрреволюційної роботи”. Їхнє шкідництво полягало в тому, що вони *“погано ремонтували сільськогосподарський інвентар і машини”*, які через це швидко виходили з ладу. Ось, наприклад, свідчення теслі колгоспу села Погоріле СД.Цибульського: *“Як тесля, я робив нові вози і ремонтував старі так, щоб вони швидко виходили з ладу. Для цього я використовував неякісне дерево, погано підганяв частини одну до одної. І вози ламалися під час посівної в 1937-1938роках і довго ремонтувалися. Таким же чином я ремонтував живарки в 1937 році, і вони теж швидко виходили з ладу”*. Усі двадцять звинувачених по цій справі були розстріляні.

Прагнув зробити кар’єру на викритті “ворогів народу”, які начебто “об’єдналися” у ПОВ, начальник Вовковинецького райвідділу НКВС лейтенант держбезпеки Островський. Його ніскільки не бентежило те, що, фальсифікуючи подібні справи, він прирікає на страждання і муки ні в чому не винних людей. Під його “керівництвом” вовковинецькі енкавеєсівці “викрили” в районі кілька низових ланок “підпільної контрреволюційної антирадянської організації”. В складі однієї з них “перебувало” 27 чоловік. Звичайно, що ніяких доказів їхньої “контрреволюційної діяльності” слідчим добути не вдалося. Але Островський, слідчі Цвігун і Топольницький зуміли добитися визнання арештованими свого перебування у “команді ПОВ”. І цього було досить, щоб 26 з них “трійка” УНКВС засудила до розстрілу. Двадцять сьомому пощастило — одержав 10 років ув’язнення у виправно-трудовому таборі. Та вже наступного року було виявлено, що ця справа сфальсифікована від початку до кінця. І за *“фальсифікацію кримінальних справ та застосування заборонених методів слідства”* лейтенанта Островського засудили до розстрілу. Такі випадки траплялися в роки “Великого Терору”. Інколи заправили репресивних органів хотіли продемонструвати, що, мовляв, беззаконні дії караються, якщо їх навіть допускають працівники НКВС. Але цікава деталь: хоч справу про вов-

продовження на 3 стор.

ХТО РОЗБУДИТЬ МІСТО

продовження, початок на 1 стор.

вже певність у тім, що вирішивши мізерну частку створених Хмельницькою АЕС для міста проблем (найголовніших — робота і житло), про які відкрито говорить нинішній генеральний директор Микола Панасенко, ХАЕС знову будуватиме таку ж біду — третій блок. Спочатку, звичайно, так само отою „дачкою” задурить і обмане, ніби місто розвиватиметься від розбудови ХАЕС, але, мабуть, вже ні у кого не виникає сумніву, що це приведе до глобального катастрофічного у місті безробіття і недоплати житла.

Це лише те, що визнають і публікують уже автори — творці цих двох великих бід міста. Та є ще третя біда, про яку наша газета вже неодноразово писала, але про вирішення якої ще ніхто з влади та і з ХАЕС не хочуть говорити. Це різниця матеріального зокрема і соціального взагалі становища між працюючими на ХАЕС і не працюючими там. Якщо до пуску другого блоку ця проблема стосувалася доброї половини населення міста, то сьогодні, принаймні на тисячу сімей, цю біду на собі відчувають — більше.

Є очевидним, що влада міста і області не лише не вирішує цих трьох проблем, а навпаки причетна і сприяє активному їх зростанню, періодично пускаючи народу дим в очі окремими показухами типу спортивних досягнень, культурного відпочинку і музейної духовності. (Це добре, але після того, як є їсти, вдягнутися і де спати).

Було б добре, якби служба безпеки, якої в Нетішині чимало, повідомила малозахищених, як буде зупинено цей шабаш перенасичених ситістю на злиднях обездолених мас.

Діють вони по-старому. Спільно, солідарно з ХАЕС вибивають з державного бюджету кошти на вирішення цих соціальних проблем, та знову прив'язують їхнє вирішення до чергового блоку. Але ж є конкретний винуватець цих бід — ХАЕС, то чому її не змусити вирішити всі грихі і біди, які має місто, через те, що воно супутник ХАЕС?

Для чого годувати хабарами депутатів і міністерства, лобіюючи нове злочинство з виділених державою мільйонів, у той час коли можна віддати належне місту (так само й тридцятикілометрової зоні), і хай громада міста вирішує, як ділити кошти. А навіщо знову заглядати в руки НАЕК, ОДА? Місто повинно виставити претензію ХАЕС

на всі вродженні нею проблеми, і ХАЕС повинна нести усі затрати, необхідні на їх вирішення. Також зробити розрахунок вірогідності виникнення не передбачуваних наслідків експлуатації ХАЕС і вимагати коштів на вирішення проблем із здоров'ям, безробіттям, житлом і різниці в заробітках між працюючими і непрацюючими на ХАЕС.

Тепер про другу подію. Вже в останній день березня в Будинку Культури зібралось, можна сказати, усе ЖКО — всі комунальники; присутнім був навіть голова міста. Для ЖКО ця подія була настільки важливою, що хворий нач. ЖКО Мельничук І.В. покинув лікарню і в спортивній костюм з'явився в центрі події. Хіба нема чого? ЖКО ж валиться на очах, ні вентиля, ні трубки, ні запчастин для ремонтів, — коштів нема. Раніше ж з держави можна було „скільки зможеш здерти”, а сьогодні — все кругом приватне або ж поділене між розумними, а обдурені вже обдерті на стільки, що вже ні з кого брати. Лайка (схоже) на людях на сцені зчинилася. Пан Мельничук І.В. до Миколи Руцького каже: що ти писав про ті мільйони, ти, мовляв, розібрався? Тобі, мовляв, замовили... А той: каже, це ж „резонанс” на статтю п. Бугаєва. (Юрій Єгорович Бугаєв там, здається, пише, що 80% покрівлі ремонту „просять”, а Ви, читачу додайте ті що у звіті за минулий рік відремонтовано, і не дивуйтеся, як виїде, що в Нетішині 160% покрівлі).

Смішно, як пани човпуться, чи чубляться. Але ж глядіть, пильнуйте, люди добрі, як би від того чублення нам ще більше не боліло.

Місто наше компактне, нове, витрат великих на його експлуатацію ще не потребує. Збір доходів різних, у порівнянні з сусідніми чи подібними за кількістю населення містами, значно більший, а от результат — лайка на сцені.

Якби ж то був спір результативний, який би вирішив проблему, запропонував конструктив. Ні! Так — гра на публіку. Вибори не за горами, от і ніби лаються, хто голосніше, кожен робить вигляд, що саме він переймається проблемами.

Та справа у тім, що місту вже не треба тих, що лаються, а тих, хто зупинить лайки ненажер (з народного майна) забере в них кістку — владу, за яку гризуться, і віддасть її тим, котрі нагодують народ справедливим піклуванням і розподілом спільно нажитого майна.

Іван Висновок

ЧОМУ НА УКРАЇНІ КОРУПЦІЯ „БЛАГОДЕНСТВУЄ”

Основна причина це, звичайно, безбожність. Хто боїться Бога, не дасть і не візьме хабара.

Безбожний сміливо служить мамоні (грошолобству). Святе ж письмо пише, що неможливо служити Богу і мамоні одночасно.

На Україні, як і у всіх пост радянським просторі, привчали людей, що Бог — то комунізм, де все наше, тобто, не чиесь, не Бога, а моє, твоє — наше.

Що з цього вийшло? А ось що. Були собі закони в державі, якими регулювали тих, хто перешкоджав володіти володарю отим „нашим”. А хто ж володар? Писалося в законах — народ, але на справді влада належала тим, хто піклувався не про народ, а про партію. Тобто відділених, виділених з народу особливих. Оцим особливим, щоб бути при владі, першою умовою було — бути безбожним.

Другою — любити партію понад усе, тобто, понад людей.

Третьою — за ідею марксизму - ленінізму бути готовим на все.

Отже, де тут Закон? Ніде! Ніякого! Ні тобі Божого, ні людського.

Це теорія, а на практиці це „було” так.

Наприклад, директор заводу (чи голова колгоспу) потрапив в халепу, у витверезник, ... Якби його взяли туди, то це вже „ЧП” і той, хто взяв комуніста, відчув би владу (не закон, а владу) на своїй шкірі. Як же ж виявлялося, що випадково взяли комуніста — ніхто не мав знати про це раніше першого партійного керівника. А той дивився, чи набити з цього шуму в інтересах партії (часто ці інтереси були його інтересами або його вищого керівництва) чи тихо не позорити партію. Бо теж часто бувало, що ж треба посаду вищу чи звання якеś чергове чи собі, чи місту, чи району, чи обласному керівнику, а як цю подію висвітлити, так усе ж пропаде, можна й того „крісла” позбутися, в якому сидиш. І де тут закон?

Жодного. Але ж яким вдячним ставав отой директор, чи голова?! — Ручним! Документи про його злочин лежали під сукном „першого”! І все цим сказано.

Оце ми розібрали ганебний випадок, що не так рідко траплявся, але й не так часто, як наприклад, крадіжка державного (тобій „нашого”). Власне, вивести з заводу машину — другу (чи навіть ешелон) заводського (чи там колгоспного) майна для директора — це не називалося крадіжкою чи зло-

чином. Але були окремі диваки, що вірили у комунізм і „добродіяли”: під великим страхом „капали” чи „стукали” на директора. Мався той директор, якщо „настукали” не тому, кому він віз. Йому, „бідному”, треба було тоді вдесятеро завести, щоб втихомирити усіх „скривджених” зверху.

Я ще так можу довго згадувати, це наше нещодавнє ганебне... — не знаю як назвати. Але старші знають, а молодшим вже й від цього зрозумілі усі перли „минулого” комунізму. Якби ж то вже минулого!

Кого з області, чи з району, чи з мерії міста, чи з сільського керівництва, чи з підприємства замінили на Божого? (Є вже один Міністр, то ж про міністерства я не згадав тут не випадково, але на скільки він Божий, ми ще побачимо).

Вельми важливе це питання (заміни керівників — від чорта, на керівників — від Бога) на сьогоднішній поволі вирішується, але часто (і надто) спотворено. Що поволі (мається на увазі — не швидко), то Бог з ним, адже кажуть: добра справа так і повинна без поспіху творитися, а от що спотворено, то це страшно. Чому ж можливі ці спотворення? Чому на посади колишніх безбожників виштовхують чи пропускають ще гірших? Тому, що сьогодні народ ще не зрозумів, що він, — тобто ми маємо диктувати волю щодо того, хто має нами правити і ми маємо ставити йому завдання чи приймати його програму, по якій він має нами правити. Ми повинні контролювати, чи він по-Божому, по совісті, за законом нами править, чи у нього свої сатанінські закони, своє бачення, а не встановлене Богом чи суспільством, в якому він живе.

Отже, спасіння потопаючого справа потопаючого? Переважно так! Але не мала роль і тих, хто за посадою, за відведеною Богом роллю у цій житті спроможний вплинути на ситуацію, хто уміє, і хоче, і повинен спасати Україну і українців від ганебного явища корупції.

НДО мають взяти на себе функцію:

- вислуховувача малозахищених, скривджених беззаконням і свавіллям чиновників;

- помічника у вирішенні їхніх проблем і громадського захисника їхніх законних прав, свобод та інте-

продовження на 4 стор.

продовження, початок на 2 стор.

ковинецьку „команду ПОВ” було визнано сфальсифікованою, та отого двадцять сьомого арештованого у цій справі колгоспника з села Майдан Н.О.Стрельбицького з ув'язнення не звільнили.

Багато невинної крові і на совісті співробітника Прокурівського відділення НКВС Брауна. Він вхитрився „викрити” в місті „контрреволюційну організацію ПОВ”, яка „складалася” з двох росіян і трьох українців. Цьому катові, який відзначався особливим захопленням фізичними методами „слідства”, вдалося через якийсь час добитися того, що свою участь у ПОВ з „визнали” всі п'ятеро заарештованих. У вересні 1938 року обірвалося життя голови Проскурівської міськради В.Г.Власова, працівника міськплану З.М.Орлова, плановика облплану Г.З.Ковальчука, завідувачого відділом агролісомеліорації обллісоуправління В.С.Дукомського та землевпорядника Гайсинського райземвідділу Вінницької області М.П.Бурятова.

Слід підкреслити: таких безсовісних кар'єристів, як Островський у Товковинях, Браун у Проскуріві, серед працівників НКВС була переважна більшість. Вони не зважали ні на закон, ні на мораль, не мали й найменшого співчуття до своїх жертв. Про моральну деградацію основної маси енкавеєсців добре і правдиво сказала Євгенія Гінзбург у повісті-спогаді „Круті маршрути”. Вона так описує еволюцію слідчих НКВС: „Крок за кроком, у міру виконання однієї рутинної директиви за іншою вони опускалися від людсь-

НЕЗАСУДЖЕНИЙ ГЕНОЦИД

кої подобі до звірячої”. Ці слова можна повністю віднести на адресу начальника управління НКВС по Кам'янечко-Подільській області Івана Жабреєва. Чекіст з 1920 року, він з часом пізнав смак знущань над людьми і охоче займався проведенням у життя сталінсько-єжовської системи терору. Коли в серпні 1938 року в керуваному ним управлінні накопичилися тисячі справ на людей, що звинувачувалися в причетності до „контрреволюційних організацій” і які вже не можна було подати на розгляд „трійки” чи „двійки”, Жабреєв терміново скликав нараду оперативних працівників. На ній він наказав „перефабрикувати” усіх заарештованих „націоналістів” у шпигунів іноземних розвідок. Отож, кількість „бойовиків ПОВ” значно зросла, а це означало не що інше, як різке збільшення так званих розстрілених справ.

Фабрикуючи справи, енкавеєсцівці довго не мудрували, щоб визначити, кому саме приписати роль керівників отих вигаданих „команд” і „бойовиків”. У багатьох випадках, з ласки слідчих, ними ставали керівні працівники радянських, партійних чи господарських органів. Так, у створенні повстанської контрреволюційної організації в Чорноострівському районі було звинувачено секретаря райвиконкому Судинського, в Ізяславському районі — секретаря райкому партії Поповича. Вони, мовляв, одержували директиви від самого головного комен-

данта ПОВ, роль якого була відведена Станіславу Косіору, тодішньому керівникові республіканської партійної організації. Останньому було приписано, що він „протягом ряду років організовував і спрямовував антирадянську діяльність усіх ворожих формувань”. За слідчими „документами”, Косіор був тісно зв'язаний з правотроцькистським центром у Москві, очолював український правотроцькистський центр та одночасно спрямовував роботу всіх контрреволюційних формувань буржуазних націоналістів. До яких, безперечно, належала „Польська організація війська”.

„Викриття” Косіора дало поштовх до дальшого посилення роботи у ліквідації „пропольських буржуазних організацій”, насамперед, у виявленні і знищенні мережі ПОВ. З середини 1938 року стали масовими й арешти дружин „членів ПОВ”. Це робилося відповідно до наказу НКВС №00486 від 15 серпня 1937 року. Під дію параграфів цього наказу підпадали не тільки дружини „ворогів народу”, а й усі їх найближчі родичі — батьки, брати і сестри, навіть неповнолітні діти. Як згадує шепетівчанка Марія Мирецька^{2а}, камери ізолятора Шепетівського відділення НКВС були переповнені заарештованими, серед яких багато було рідних і близьких людей, репресованих енкавеєсцями раніше. Саму ж Марію Антонівну засудили до трьох років ув'язнення у виправно-трудовому таборі за те, що „приховувала від органів влади участь свого чоловіка Адама Адамовича Мирець-

кого в контрреволюційній організації ПОВ”. Вона вважає, що їй ще пощастило, бо іншим жінкам, яким перебували у камері, винесли значно суворіші вироки.

Важко підрахувати кількість громадян, які постраждали в результаті вигаданої сталінськими опричниками справи про „Польську організацію війська”. З'ясувати це ще належить історикам. Незаперечно те, що це була одна з наймасштабніших провокацій НКВС. Вона призвела до небачених за розмірами репресій проти поляків, які жили в Україні.

В ім'я чого так несамовито лютував сталінський молох? З якою метою проводилися масові репресії, що були, по суті, геноцидом проти власного народу? Раніше вважали, що все це творилося в ім'я „світлого майбутнього”. І нині не перевелися люди, що продовжують дотримуватися такої думки. Але хіба можна побудувати щастя одних на кістках і крові інших? Мабуть, найогиднішим є те, що розв'язаний Сталіним і його оточенням терор освячувався комуністичною ідеологією.

Що ж до природи сталінських репресій, то вони були нічим іншим, як боротьбою за утвердження влади тирана і його сатрапів. Саме побоювання „вождя” втратити особисту владу штовхнуло його на масові репресії, в яких однаково постраждали і поляки, і росіяни, і українці, і багато інших народів та народностей, які населяли країну під назвою СРСР.

(Віталій Олуйко)

Продовження у наступному номері

ЮРИДИЧНА КОНСУЛЬТАЦІЯ

П Р О Т О — 2 0 0 5

Відразу після приємних святкових клопотів автовласникам доведеться зайнятися серйознішими проблемами, зокрема проходженням державного огляду технічного стану тих транспортних засобів, які не пройшли цю процедуру минулого року. Про те, які відбулися зміни у порядку проведення техогляду, та як змінилися перелік документів, необхідних для його проходження, тарифні ставки і т. д., розкаже перший заступник начальника Департаменту ДАІ МВС України генерал-майор міліції Володимир ШКАБЕРІН.

- Державний технічний огляд транспортних, засобів здійснюється щорічно з 2 січня по 31 липня. У 2005 році техогляду підлягають:

* легкові і вантажні автомобілі, мотоцикли, моторолери, причепа, напівпричепа організації і громадян, які використовують ці засоби в комерційних цілях;

* технічні засоби (легкові і вантажні автомобілі, мотоцикли, моторолери, причепа, напівпричепа) індивідуальних власників, використовувани для особистих цілей, якщо рік випуску тех. засобів закінчується на непарне число;

* автобуси, вантажні автомобілі, пристосовані для перевезення людей, спеціалізовані автомобілі для перевезення небезпечних вантажів.

- А як бути з причепами індивідуальних власників, якщо рік випуску причепа парний, а автомобіля - непарний?

- У такому разі технічний огляд причепа, незалежно від року його випуску, проводиться одночасно з техоглядом автомобіля.

- Чи змінюється перелік документів, які повинен мати автовласник при проходженні техогляду?

- Ні, перелік документів залишився колишнім. Власники транспортних засобів повинні пред'явити свій паспорт, реєстраційний документ, квитанцію про оплату встановленої суми податку з власників транспортних засобів або ж документ, підтверджуючий право на пільги по звільненню від податку, квитанцію про оплату за технічний огляд і талон про його проходження. При техогляді транспортних засобів, що належать підприємствам, установам і організаціям, замість паспорта пред'являється копія наказу про закріп-

лення водія за відповідним транспортним засобом. У автовласників також перевіряється наявність посвідчення водія на право користування відповідною категорією транспортних засобів і довідки про медичне обстеження на придатність до управління автотранспортом.

- Чи змінилися суми необхідних платежів?

- Платня за проведення технічного огляду транспортних засобів була встановлена в 2001 році і з тих пір не змінювалася. Для автомобіля і автобуса вона складає 7 гривень 50 копійок, а для мотоцикла, моторолера, причіп і напівпричіп - 4 гривні 50 копійок. Крім того, якщо технічний стан транспортного засобу під час техогляду перевіряється з використанням діагностичного устаткування і приладів, то стягується платня у розмірі 34 гривень. Вартість талона про проходження техогляду складає 11,89 гривні.

- Які вимоги пред'являються до транспортного засобу під час техогляду?

- Перш за все перевіряється відповідність марки, моделі, номерного знаку, номерів рами, кузова і двигуна записам в реєстраційному документі. Технічно справним вважається повністю укомплектований транспортний засіб, який має задовільний вигляд, технічний стан і устаткування якого відповідає вимогам Законодавства, правил і стандартів щодо гарантування безпеки дорожнього руху і охорони навколишнього середовища.

На кожен транспортний засіб, що пройшов технічний огляд, видається талон про проходження техогляду, який, підкреслюючи, у обов'язковому порядку закріплюється в правому нижньому кутку вітрового скла транс-

портного засобу.

- А що робити, якщо талон про проходження техогляду загублений?

- У разі втрати талона про проходження техогляду його дублікат видається Державтоінспекцією після перевірки технічного стану транспортного засобу.

Довіреність на управління транспортним засобом підлягає заміні на тимчасовий реєстраційний талон

- Які правила проведення техогляду автомобіля, який експлуатується за дорученням в іншому регіоні України або не по місцю його реєстрації?

- Згідно пункту 2.1(6) Правил дорожнього руху, водій транспортного засобу повинен мати при собі реєстраційний документ на транспортний засіб, а у випадку, якщо в транспортному засобі відсутній його власник, - ще і тимчасовий реєстраційний талон. Такий талон видається МРЕО ДАІ на період дії довіреності, підтверджуючої право користування або розпорядження транспортним засобом по місцю його реєстрації або по місцю перебування особи, яка одержала це право. Тобто, нотаріально завірена довіреність підлягає заміні на тимчасовий реєстраційний талон. Якщо транспортний засіб експлуатується на підставі тимчасового реєстраційного талона в іншому регіоні України, то його технічний огляд може проводитися в цьому регіоні за умови, що воно знаходиться тут на тимчасовому обліку в ДАІ.

- Чи повинен власник транспортного засобу платити податок, якщо транспортний засіб не експлуатується?

- Так, податок платиться власником незалежно від того, експлуатується транспортний засіб чи ні.

Згідно Закону України "Про податок з власників транспортних засобів і інших самохідних машин і механізмів", платниками цього податку є юридичні особи і громадяни України, які мають зареєстровані в Україні власні транспортні засоби. Якщо з якихось причин (несправність, тривале відрадження і т. д.) неможливо доставити транспортний засіб на місце технічного огляду в призначений термін, то власник повинен подати в Державтоінспекцію письмову заяву, здати номерний знак і пред'явити квитанцію про сплату податку з власників транспортних засобів. При виконанні цих умов платня за проходження технічного огляду не стягується.

- Надмірно тонове скло - це технічна несправність?

- Правилами дорожнього руху дозволяється використовувати такі тоновані стекла (окрім дзеркальних), світлопроникність яких відповідає вимогам Держстандарту: світлопроникність для вітрових стекол повинна складати не менше 75%, а для інших - 70%. Якщо під час перевірки виявиться, що пропускна спроможність стекол не відповідає вимогам стандарту, то тонування можна віднести до технічної несправності.

- І наприкінці, яка відповідальність передбачена за експлуатацію транспортного засобу, що не пройшов технічний огляд?

- Власники таких засобів, відповідно до законодавства України, притягуються до адміністративної відповідальності і повинні сплатити штраф.

Опрацював для друку

О. Добровольський

Україна не Ісав. Первородство не продає!

„Церква-мати, Константинопольський Патріархат, вважає, що її дочка - Московський Патріархат - має ту канонічну територію, яка існувала в цій Церкві до 1686 року". „Підпорядкування Київської Митрополії Московській Церкві було здійснено Патріархом Діонісієм без згоди і затвердження Святого і Священного Синоду Великої Церкви Христової". Весь текст послання Константинопольського Патріархату Президенту України розміщено на сайті Релігійно-інформаційної служби України. Про це послання вже розповідали ЗМІ, відоме воно і в Росії. Патріархату московському це не сподобалося. Адже цим друга частина його титулу: „І Всієї Руси" обрублюється по кордоні Росії. Він лякає, що якщо українці об'єднаються навколо Українського Патріархату то

Україна матиме новий розкол Церкви. Йому дуже хочеться, щоб Україна об'єднувалася навколо російської церкви. Але є Бог і люди на Україні, вірні Йому, а не Московському Патріархату. Для Бога нація — святе! Наприклад, бувши Всевишнім Бог каже про народ Юду: „Я допоможу їм через їхнього бога". Є й у Новому Заповіті де Ісус прирівнює чужинців до щенят, а свою націю за дітей.

Московський Патріархат безбожно хоче не дати Україні мати свого бога. Але є Бог, буде так як Він сказав — кожен народ буде жити із своїм богом, а народ, що не визнає Всевишнього буде знищений. З Біблії відомо, що Ісав за миску супу продав первородство брату Якову. Тож ми вчені, що це гідко для Бога і Україна не Ісав — первородства не продасть!

Редакційна рада

Чому на Україні корупція „благоденствує"

продовження, початок на 3 стор.

ресів;

- навчителя бажаних, як мати власну і як відстоювати громадянську позицію.

- виявника серед правоохоронців і інших чиновників державної влади порядніших, чесніших і залучати їх до боротьби за чистоту їхнього середовища.

- навчителя усіх — і посадовців і населення — духовності, моралі, переконанню, що не виявлене зло не вмирає і виявлене житиме ще міцніше, якщо його не засудити.

Особливу увагу приділити судам. В Святій Письмі Написано: найперше — суд. Є написано, що милість вище за суд, але перше це — суд. Що це означає? Виявити, засудити, показати всім людям хто грішить, яким гріхом, і, якщо кається — милуй. Звичайно, що суд

повинен бути праведним.

Для цього треба створювати громадські комісії, на яких кожному суду (судді чи суддям) після вступу прийнятого ним рішенням в законну силу, дати негайне громадське визначення: праведний він чи ні. І громадською позицією вимагати праведного. Прокуратуру в Україні, певно, не вілізувати. Її треба ліквідувати.

Зробити окремо слідчий (окремий управлінський орган, не підпорядкований жодному міністерству). А контрольні функції за додержанням законів перекласти на Юстицію і на ГО. Усі решта правоохоронних і інших владних структур будуть тоді в чесних руках правосуддя.

Якщо це зробити, корупція піде на спад.

Анатолій Войтко

голова ради ЗБЗС

Н а р о д с к а ж е — я к з а в ' я ж е

Дай грошей у позику, так і поклонися їм!

Дарма брати добре, а відавати погано

Дати — не втомитися, так було б що

Борги пам'ятає не той, хто бере,

а той, хто дає

Не думай, як би узяти, а думай як би віддати!

Ласкаве телятко дві мами ссе - норовисте жодної

Телям вродився - з рогами по-мреш

Посміємось з себе щоб з нас не сміялися

Жінка лягає спати, а чоловік не спить-гризеться.

- Що сталося? — питає жінка

- Сусіду винен, завтра віддавати, а я не маю.

- Ото біда, — каже жінка

Стукнула кулаком в стіну до сусіда та й кричить:

- Сусіде, ти знаєш, що ми завтра маємо тобі борг повернути?

- Знаю, — каже Сусід.

- Той знай, що не відамо ще, бо не маємо.

-От і все, хай він не спить, а ти спи, — каже жінка до чоловіка.

“Вісник Малозахищених”
Інформаційна громадсько-політична газета.

Засновник - ГО “З'єднання борців “За справедливість”.

Свідоцтво про державну реєстрацію КВ № 9485 від 11.01.2005 р.

Голова редакційної ради
Анатолій Войтко

Газета виходить двічі на місяць
Програмні цілі: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених; надання консультацій
Передплатний індекс **08697**.

Ціна 10,08 грн. на рік
Виявляйте, картайте, допомагайте
- ГУРТОМ ПОБОРЕМО

Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій; залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти, змінювати заголовки. Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій. Листування з читачами - тільки на сторінках газети.

У разі передруку посилання на “Вісник малозахищених” обов'язкове

Адреса редакції:
вул. Набережна, 7, м. Нетішин,
Хмельницька обл., індекс 30100
тел.: (03848) 3-22-14,
факс: (03848) 3-45-23
e-mail: zbzs@nh.km.ua

Банківські реквізити:
р/р 26004732741350 в Рівненській
обласній філії УСБ м. Острог, МФО
333012, Код ЗКПО 22764531

Газета друкується у
БАТ “Рівненська друкарня”
вул. Київська, 10, м. Рівне, 33027
e-mail: druk@rivne.com
Тираж 1 000 Зам. №106